

SALAMON LÁSZLÓ

KILENCVEN ÉVEM...

Emlékeztem már sohase tudja
feltámasztani, ami rég halott,
életemet nem élhetem le újra,
nem költhetem a lehunyó napot;
amit tettem valaha, cselekedtem,
mai magammal már nem azonos,
csak egy dolog jár egyre az eszemben —
hogyan nemsoká beteljesül a sors.

Méltó voltam-e hosszú életemre —
feleljen erre ellenség, barát;
a történelem zajlását figyelve
az embernek hallgattam jajszavát,
őt féltettem, magammal nem törődve
éltem le majd egy hosszú századot,
amely vascsizmák tiprását is nyögte,
de felsütő napfényt is áldhatott.

Tudom, a lég végső kitisztulását
én már bizonyosan meg nem érhetem,
de bátran kelni sötét folyamán át
a végnek — jó reménység kell nekem;
reménység, hogy a farkasok hadának
ereje megtört, vére elapadt,
a föld új rendet álmodik magának,
s az emberség ül benne diadalt.

Ez legyen minden örömöm, jutalmam,
nem várok én másfajta glóriát —
amit ehhez adhattam, azt megadtam
kilencven hosszú, dolgos éven át,
és ezt tudva meghalhatok nyugodtan:
semmiből jöttem, semmivé leszek —
nem mert költő, hanem mert ember voltam,
őrizzen meg a jó emlékezet.

1981. július 10-én Salamon László életének tizedik évtizedébe lépett. Ebből az alkalomból adjuk közre a fenti részletet lapunknak írt önéletrajzi poémájából; s egyben tiszteletünket és elismerésünket fejezzük ki nemcsak a romániai magyar költők nesztora, tizenhárom verseskötet szerzője iránt, hanem a harcos szellemű közíró is köszöntjük, aki már *A Jövő Társadalmában* és Gaál Gábor *Korunkjában* hitet tett a humanizmus, a szocializmus eszméi és eszményei mellett. — *A szerk.*

EGYED PÉTER

AZ UTOLSÓ IDÉZÉS

Pilinszky János emlékére

Még azt is meg kell érni,
hogy a szálkás kéz szívenragad
s előrebuksz: a Styx tükre arcod
a pillanatban, amit nem lehet megírni —

hát szívroham, kimondhatatlan hallgatás,
abból a néhány kiismert szóból egy sem jut eszedbe,
te költő, ebben a halálban nincs utolsó kiáltás,
csak félférfyten a csajka a kereszten.

Kolozsvár, 1981. V. 27.

PALOTÁS DEZSŐ

BŐCSKÖDÉS

A sötétzárka

— mondjam, ne mondjam? —
sohasem lehet egészen tökéletes.

Majdnem biztosan

mindig akad rajta egy parányi lyuk, hasadék —

csaknem teljes bizonyossággal állítható tehát:

egy sötétzárka-lakó fedezte fel

legelőször

a laterna magicát.

Természetesen

a fenti állítás

dokumentumokkal nem bizonyítható:

ki figyelte oda egy sötétzárka-lakóra?

A nagy felfedezések

mindenesetre

igen ritkák.

LAKÁSKULTÚRA

olvasólámpám

redves gerendákból ácsolt

vadonatúj (használatlan) bitó

a villanydrót-hurokból

meztelen körte lóg világít

írógépem szürke

íróasztalom piros műanyag

könyvespolcom fémállvány

hosszú vékony deszkákkal

meghajlanak nincsen sok könyvem

újságaimat összegyűjtöm

dokumentum lepedővel letakarom

az erkélyen furfangos cinkecsapda

ki is lehet jönni belőle

de nagyon nehéz

üvegből van figyelek

a faliorát

fejfelé lefelé fordítottam

a számlapot átfestettem

most fordítva jár én tudom hány óra